

УЏБЕНИК РИМСКО ПРАВО ПРОФЕСОРА ОБРАДА СТАНОЈЕВИЋА
НАГРАБЕН КАО НАЈБОЉЕ ПРАВНО ДЕЛО У 1986. ГОДИНИ

Новинска издавачка кућа „Службени лист СФРЈ“ установила је пре неколико година награду за најбоље дело из области правних наука, објављено током претходне године у Југославији. Иако је прошло релативно кратко време од њеног установљавања, ова награда је стекла не-свакидашњи углед. Правном факултету у Београду припала је част да је члан његовог колектива, проф. др Обрад Станојевић, један од првих добитника те награде, за своје уџбеничко дело *Римско право*.

О овом надахнутом раду др Обрада Станојевића имали смо већ прилике да у „Аналима“ (5/1986) читамо адекватно надахнути приказ талентованог младог правног историчара Марка Павловића. Оцењено је да је поменуто дело велика новина у нашој уџбеничкој литератури, како по ставовима тако и по списатељском маниру. Суочен са постојањем великог броја уџбеника римског права које су писала најугледнија пера романистике као потенцијалним узорима, аутор успева да из њих одабере најважније домете, али да истовремено до оригиналности издигне сваку страну свог уџбеника: учинио их је јединствено препознатљивим, богатим и духовитим асоцијацијама, етимолошким објашњењима, често и незаобилазним животно-философским размишљањима једног ерудите.

И у образложењу Одбора за доделу награде НИУ „Службени лист СФРЈ“ изнете су веома ласкаве оцене. „Књига проф. др Обрада Станојевића *Римско право* имала је храбрости да потражи нова решења и оригиналну презентацију (систематику) у области која већ има дугу традицију и гласовите протагонисте. Проф. Станојевић је стао над тим искуством дискретно критички наднесен и логично и трезвено селективан. Свој уџбеник он је растеретио, ако се тако може рећи, од академски и научно подигнутог тона и процедуре, строге и често високопарне фактуре говора о овој теми, максимално се трудећи да сажме, поједностави, али тиме у ствари и приближи и сачува незаобилазну традицију древне правде без које правна мисао, ето, ни данас не може. Елиминисајући сувишно, сажимајући преопширно, поједностављујући сложено, он је начинио уџбеник за који је мало ако се каже да је оригиналан и то у теми за коју је изгледало да је исцрпена, завршена. Ради се о модерном уџбенику, подигнутом на древној грађи, о савремености и далекој проциности срећно спојеним, о иновацијама које подмлађују и резovima који афирмишу свој предмет.“